

Stellingen ter verkrijging van den graad van doctor in het Romeinsch en hedendaagsch recht

<https://hdl.handle.net/1874/274711>

STELLINGEN

TER VERKRIJGING VAN DEN GRAAD

VAN

Doctor in het Romeinsch en Hedendaagsch Recht,

AAN DE HOOGESCHOOL TE UTRECHT,

NA MACHTIGING VAN DEN RECTOR MAGNIFICUS

D^R. W. KOSTER,

GEWOON HOOGLEERKAAR IN DE GENESKUNDE,

MET TOESTEMMING VAN DEN ACADEMISCHEN SENAAT

EN

VOLGENS BESLUIT DER RECHTSGELEERDE FACULTEIT,

TE VERDEDIGEN

op Vrijdag den 20sten Maart 1868, des namiddags ten 2 ure,

DOOR

Cornelis Frans Adolf Knijff,

GEBOREN TE LERUWARDEN.

UTRECHT,

W. F. DANNENFELSER,

1868.

STREKINGEN

De afzender aanvaardt de aansprakelijkheid voor de juistheid van de inhoud van de afzender afgegeven te worden. De afzender aanvaardt de aansprakelijkheid voor de juistheid van de inhoud van de afzender afgegeven te worden. De afzender aanvaardt de aansprakelijkheid voor de juistheid van de inhoud van de afzender afgegeven te worden.

STELLINGEN.

I.

Creditor in pignore tantum de culpa levi, non levissima, tenetur.

II.

Leges 41, al. 2, D. „de pignoratícia actione vel „contra” et 22 D. „de pignoribus et hypothecis „et qualiter ea contrahantur, et de pactis eorum” non consiliari possunt, nisi accipiendo solutionem Cujacii in observ. XIX, 26.

III.

Restitutio Cujacii in observ. XXV, 35, legis 23
D. „de jure dotium” abundat.

IV.

In geval echtgenooten zijn gehuwd onder beding, dat tusschen hen zal bestaan gemeenschap van winst en verlies, heeft de vrouw en hebben hare erfgenamen bij ontbinding van het huwelijk het recht om van deze gemeenschap afstand te doen; alle overeenkomsten daartegen strijdende zijn nietig.

V.

De eigenaar van een met erfpacht bezwaard onroerend goed kan niet, op grond van wanbetaling van den canon, door de gewone rechtsmiddelen vonnis vragen en krachtens dit vonnis het erfpachtsrecht executoriaal doen verkoopen, ten einde uit de opbrengst van den verkoop te verhalen de hoofdsom van de niet betaalde canon, interessen en kosten.

VI.

Ten onrechte is door het Provinciaal Gerechtshof in Noord-Brabant, bij arrest van 19 Februari

1867 (Wbl. v. h. R. 2944), bevestigt een vonnis der Arrondissements-Rechtbank te 's Hertogenbosch, d.d. 27 Juni 1866, waarbij is aangenomen, dat de bepalingen van de art. 1555 v. Burg. Wb., handelende over het recht van wederinkoop, ook toepasselijk zijn, indien dit recht is bedongen, nadat de oorspronkelijke koopovereenkomst is gesloten, en in deze van dit beding geen melding is gemaakt.

VII.

Een bekentenis van koop en levering, maar onder bijvoeging, dat de verkoop is geschied op krediet, kan worden gesplitst, zoodat daardoor de bekennende het feit van op krediet gekocht te hebben moet bewijzen.

VIII.

Het kapitaal van een Vennootschap *en comman-
dite* kan niet worden verdeeld in aandeeleu in blanco.

IX.

De verklaring, vermeld in art. 457 Wb. v. Kooph., moet, om aanspraak te geven op overligdagen, geschieden door middel van een exploit.

X.

De door de Rechtbank aan den gefailleerden man, die van zijn vrouw van tafel en bed gescheiden is, opgelegde verplichting tot alimentatie van laatstgemelde geeft aan haar het recht, vermeld in art. 881, al. 2, j. 786 Wb. v. Kooph.

XI.

Het ware wenschelijk, dat in de gevallen, waarin de cischer wordt toegelaten om kosteloos te procederen, de wet ook aan den vermogenden gedaagde zulks voorwaardelijk toestond, met dien verstande nl., dat hij verweerder alleen dan gehouden zal zijn tot betaling van salarissen en kosten, indien hij, hetzij geheel, hetzij gedeeltelijk, in het ongelijk gesteld wordt.

XII.

Wanneer een vonnis is beteekend zonder enig voorbehoud aangaande het recht van appel, moet de partij, op wier verzoek de beteekening is geschied, geacht worden in het vonnis te hebben berust, en kan deze derhalve daarvan niet meer in hooger beroep komen.

XIII.

Het revindicatoir beslag kan gelegd worden onder elken houder.

XIV.

Een voorziening in cassatie, anders dan in het belang der wet, is niet ontvankelijk, wanneer de *judex facti* den beklaagde heeft vrijgesproken op grond, dat diens schuld, om welke reden dan ook, niet is bewezen.

XV.

De wettelijke bewijsleer in strafzaken is af te keuren.

XVI.

De bepalingen van art. 65, al. 3, en 189 Wb. v. Strafv. zijn toepasselijk ook dan, wanneer de wetenschap aan de in die artikelen bedoelde personen is toevertrouwd door anderen dan den beklaagde.

XVII.

De onderscheiding in overtreding, wanbedrijf en misdaad mag niet afhangen van de op de feiten gestelde straf, maar van den aard der strafbare handelingen.

XVIII.

Het helen van door diefstal of andere misdaad of wanbedrijf ontvreemde of verkregene goederen is niet te beschouwen als een delictum sui generis, maar als medeplichtigheid, zoodat de wetenschap van de misdaad of het wanbedrijf bij den heler, zal deze strafbaar zijn, moet bestaan hebben vóór of op het oogenblik, dat de goederen in ontvang genomen zijn.

XIX.

Tot strafbare poging van bedriegelijke oplichting wordt vereischt: „la délivrance ou remise des fonds, etc.”

XX.

De solidariteit bestaat ten aanzien van verschillende personen, die bij vonnis aan een en dezelfde politie-

overtreding zijn schuldig verklaard, alleen voor de kosten en niet met betrekking tot elke andere pecunieele veroordeeling.

XXI.

Een koninklijk besluit, waarbij de infameerende gevolgen van een strafvonnis worden opgeheven, is ongrondwettig.

XXII.

De bepaling van art. 2 der Wet van 4 Julij 1850, regelende het Kiesrecht, dat voor betalen gehouden wordt het aangeslagen zijn in de kohieren, verdient afkeuring.

XXIII.

Het ten vorigen jare ingediende Wets-ontwerp tot aanvulling van art. 195 Gemeente-wet, betreffende het schorsen van markten uit hoofde van ziekten, die de volksgezondheid bedreigen, of andere bijzondere omstandigheden, is deels overbodig, deels strijdig met de Grondwet.

XXIV.

Winkel-vereenigingen hebben de meeste kans te

slagen, wanneer zij uitgaan van en beheerd worden door het volk zelf.

XXV.

Ziekenbussen zijn een der beste middelen tot voorkoming van armoede. Het is echter af te keuren, dat ondernemers hunne werklieden dwingen om deel te nemen in ziekenbussen, die aan hunne ondernemingen verbonden zijn, vooral wanneer het getal hunner werklieden gering is, en wanneer deze bij ontslag uit den dienst hun aandeel in de bus verliezen.

XXVI.

Een matige successie-belasting, geheven ook zelfs van nalatenschappen toekomende aan bloedverwanten in de rechte linie, is aan te bevelen.